

ΙΟΥΣΤΙΝΗ
ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ-ΑΡΓΥΡΗ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 10.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Μυθιστόρημα

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Συγγραφέας: Ιουστίνη Φραγκούλη-Αργύρη
Τίτλος: Η Τρικομία
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Φιλολογική Επιμέλεια: Ε.Κ.Χ.
Εκπόνηση εξωφύλλου: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
© *Εικόνων εξωφύλλου:* Ayal Ardon / Arcangel Images,
123RF Stock Photos /Igor Goncharenko

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2016: 10.000 αντίτυπα

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2016 Ιουστίνη Φραγκούλη-Αργύρη & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5104-70-2

ΙΟΥΣΤΙΝΗ
ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ-ΑΡΓΥΡΗ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Μυθιστόρημα

*Στις αδελφικές μου φίλες
ένθεν κακείθεν του Ατλαντικού!
Για όσα μας κάνουν πιο δυνατές!*

*Όλο το παρελθόν είναι ένας πρόλογος.
— ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ, Τρικυμία*

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ολα ξεκίνησαν με ένα ανέμελο ταξίδι σε ένα από τα συγκλονιστικά νησιά του Αιγαίου. Ημάσταν μια παρέα, μια ωραία γελαστή παρέα στο πλοίο που μας μετέφερε στο Νησί. Είχαμε εγκαταλείψει τις αριθμημένες θέσεις με το αιρκοντίσιον και είχαμε ξεχυθεί στα καταστρώματα πίνοντας παγωμένες μπίρες.

Καθόμασταν πάνω στο ξεφτισμένο πάτωμα του ντεκ και χασκογελούσαμε κοροϊδεύοντας τις φορεσιές των τουριστών. Αυτά τα τσαλακωμένα σορτσάκια, τα λεκιασμένα τους μπλουζάκια και τα κουρασμένα σανδάλια. Το Αιγαίο δεν μας έθελγε τόσο όσο μας γοήτευε το πολύχρωμο πλήθος των «ξένων» που μπουλουκηδόν είχαν απλωθεί στα καταστρώματα ρουφώντας λαίμαργα τις ακτίνες του ήλιου.

Δίπλα μας ήρθε και στρώθηκε ένας τριαντάρης, ένας όμορφος καλοβαλμένος νέος. Κι ανάμεσα στα γέλια και στα χαχανητά μας, η κουβέντα γλίστρησε στα προσωπικά του. Έτσι, με χειμαρρώδη λόγο μάς διηγήθηκε την προσωπική του ιστορία, μια ιστορία βγαλμένη από

την περιπλοκότητα της ζωής και τα απρόβλεπτα παιχνίδια της. Μια ιστορία που γέμισε δάκρυα τα μάτια του και τα δικά μας, τόσο που δεν βλέπαμε πια τους πολύχρωμους τουρίστες, τόσο που τα γέλια στέγνωσαν στα χείλη μας σαν να μην είχαν ακουστεί ποτέ. Ο νεαρός ήταν Ελληνοκαναδός και μοίραζε τον χρόνο του ανάμεσα στις δύο πατρίδες. Ήταν καρπός μεγάλου έρωτα μιας Ελληνοκαναδής δασκάλας θεάτρου και ενός Έλληνα γιατρού, που είχαν γνωριστεί ένα καλοκαίρι στο Νησί του προορισμού μας. Η μοίρα τό'φερε να...

Αλλά ας μην πω άλλα. Ας μην αποκαλύψω από τώρα αυτήν την υπέροχη, τραγική, απροσδόκητη ιστορία.

Στο τέλος, μετά την αφήγηση του νεαρού άγνωστου, έμεινα συνεπαρμένη. Εκεί ποτισμένη απο τη συγκίνηση και την αρμύρα της θάλασσας αποφάσισα ότι θα γράψω ένα μυθιστόρημα, που θα στρέφεται γύρω από την ιστορία του νεαρού, και την απέλπιδα προσπάθειά του να αναζητήσει την ταυτότητά του. Θα γράψω για τους έρωτες που γεννιούνται τα καλοκαίρια κάτω από τον ελληνικό ουρανό και ισοπεδώνονται τους χειμώνες. Θα γράψω για τα δάκρυα, που δεν στεγνώνουν ποτέ.

Το πρώτο μέρος του βιβλίου αναφέρεται στον αχαλίνωτο έρωτα ενός καλοκαιριού στο Νησί που φόρεσε τα ρούχα του χειμώνα στην Αθήνα. Το δεύτερο μέρος είναι η αγωνιώδης εξέλιξη μιας τρικυμισμένης ζωής

πέρα μακριά στον Καναδά. Προσπάθησα να σμιλέψω τους ήρωες όπως μας τους αφηγήθηκε ο νεαρός συνταξιούχος μας στο πλοίο.

Τα ονόματα, πολλά γεωγραφικά στοιχεία και οι ημερομηνίες δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Τα περιστατικά και τα πρόσωπα είναι πρωταγωνιστές μιας αληθινής ιστορίας, που εμπλουτίστηκε με την πληθωρική γραφή της μυθιστορίας.

Η Τρικυμία είναι ένα μυθιστόρημα διαφορετικό ακόμη και για μένα. Είναι ένα αφήγημα που σκιαγραφεί τις ανθρώπινες αγκυλώσεις, παρακολουθεί την απρόβλεπτη πορεία των γεγονότων και αναδεικνύει την συμπτωματικότητα της ύπαρξης.

Η Τρικυμία είναι η λογοτεχνική προσαρμογή μιας ανθρώπινης ιστορίας, από αυτές που η ζωή εξυφαίνει με τον πιο ευφάνταστο τρόπο!!!

— Ιουστίνη Φραγκούλη-Αργύρη

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Υπηρεσία Υπαίδρου

Ο Πέτρος Υπερείδης χαμογέλασε. Αμέσως, μικρές ρυτίδες τινάχτηκαν σαν σπίθες δεξιά και αριστερά από τα μάτια του: εκείνες οι ρυτίδες γέλιου που, μεταξύ πολλών άλλων, τον καθιστούσαν πέραν πάσης αμφιβολίας αξιαγάπητα ακαταμάχητο, τόσο στην Αθήνα, στη σχολή της Ιατρικής όπου σπούδασε, όσο και αργότερα στην Αμερική, όταν έκανε το μεταπτυχιακό του. Αλλά και τώρα, εδώ, στο μικρό νησί. Το στόμα του μισάνοιξε, και φάνηκε λίγη από τη λευκότητα των δοντιών του· άλλο ένα ατού, άλλος ένας λόγος που ο τριαντάχρονος γιατρός ήταν τόσο... τόσο αξιαγάπητα ακαταμάχητος.

Ήταν κουρασμένος, ταραγμένος και άυπνος, κι όμως δεν μπόρεσε να κρατηθεί και γέλασε, γέροντας προς τα πίσω στην παλιά δερμάτινη πολυθρόνα του γραφείου, κάνοντάς τη να τρίξει. Σε μια γωνίτσα του μυαλού του, γράφηκε μια σημείωση: *Να τη λαδώσω. Να μην ξεχάσω να τη λαδώσω. Ή έστω να την πετάξω, την αναθεματισμένη! Ωραία κληρονομιά μου άφησε ο προηγούμενος!*

«Κυρία Καμπά», είπε όταν επιτέλους κατόρθωσε να επιβληθεί στον εαυτό του. «Κυρία Καμπά, λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό».

Η κυρία Καμπά δεν είχε μείνει ευχαριστημένη από το ξέσπασμα του γιατρού.

«Μα σου λέω, γιατρέ μου: κάθε βράδυ. Κάθε βράδυ. Δεν αντέχω πια. Πού θα τραβήξει αυτό το βιολί;»

Ο Πέτρος ξαναγέλασε, και μάζεψε με μιαν ενστικτώδη κίνηση ένα καστανό τσουλούφι που όλο έπεφτε στο μέτωπό του, κάνοντάς τον να μοιάζει πολύ νεότερος.

«Αντιλαμβάνομαι το... το πρόβλημά σας, κυρία Καμπά», ξεκίνησε να λέει, έκανε μια παύση και σκέφτηκε καλά τι να συστήσει στην αξιαγάπητη εκείνη κυρία που καθόταν από την άλλη μεριά του γραφείου του, ντυμένη με τα σεμνά σκούρα της ρούχα. Και φυσικά με τα χέρια της εξίσου σεμνά διπλωμένα στην ποδιά της. «Αλλά... αλλά σας επαναλαμβάνω», συνέχισε, μην έχοντας βρει κάτι καλύτερο να πει, «το... πρόβλημα αυτό... δεν ανήκει στο πεδίο των δικών μου αρμοδιοτήτων. Και ούτε κάποιου άλλου γιατρού, εδώ που τα λέμε. Είναι κάτι που πρέπει να το συζητήσετε με τον σύζυγό σας. Ώστε... ώστε να βρείτε ένα σημείο τομής – μια χρυσή τομή».

«Εύκολο να το λες, δύσκολο να το κάνεις, χρυσέ μου», είπε αναστενάζοντας η εβδομηντάχρονη νησιώτισσα, σηκώνοντας και λίγο το φρύδι της, ασφαλώς επι-

τιμητικά. «Ο άντρας μου δεν παίρνει από λόγια και τέτοια. Και το χειρότερο είναι ότι λέει πως φταίω εγώ, πως δεν τον αγαπάω πια, κι άλλα τέτοια παλαβά».

«Αλλά τον αγαπάτε όμως».

«Μα τί σημασία έχει αυτό;» εξερράγη η κυρία Καμπά, αν και χωρίς να λύσει τα χέρια της. «Τί σημασία έχει, μου λες; Όλο τον κόσμο τον αγαπάω εγώ, αλλά δεν χώνομαι στα κρεβάτια τους πρωί-μεσημέρι-βράδυ να τους πασπατεύω!»

«Και τα πρωινά; Και τα μεσημέρια; Θέλει να... θέλει να ξαπλώνει μαζί σας και πρωί, και μεσημέρι, και βράδυ;»

«Έτσι και το μπορούσε, δεν θα με άφηνε σε ησυχία ούτε λεπτό, γιατρέ μου. Αλλά τα πρωινά καταφέρνω και ξεγλιστρώω νωρίς-νωρίς, αξημέρωτα, και τρέχω στις κότες και στα κουνέλια για να τα ταΐσω. Καμμιά φορά, αν τον δω πιο ανήσυχο από το κανονικό, πάω τόσο νωρίς, που τα ξυπνάω τα έρμα τα ζωντανά».

Ο Πέτρος γέλασε πάλι, και ομόρφυνε κι άλλο. Έπλεξε πάνω στο παλιό και φτηνό γραφείο από λάκα τα δάχτυλά του και συνέχισε να ακούει με προσοχή τα παράπονα της κυρίας Καμπά:

«Μη γελάς, γιατρέ μου, σοβαρά σου μιλάω. Ο παλιόγερος κοιμάται με το ένα μάτι ανοιχτό! Περιμένει να κάνω καμμιά κίνηση, ν' αλλάξω πλευρό, να τεντωθώ, και χλαπ! απλώνει τις χερούκλες του».

«Κάθε πρωί;»

«Κάθε, μα κάθε. Αλλά σου είπα, τα πρωινά ξεφεύγω. Τόσο χαζή δεν είμαι. Είναι και υπναράς, βλέπεις, και του αρέσει το χουζούρι. Αλλιώς, σιγά μη μ' άφηνε να σηκωθώ από το κρεβάτι!»

«Και τα μεσημέρια, κυρία Καμπά;» Ο Πέτρος την κοιτούσε με το ακαταμάχητο χαμόγελό του, προσπαθώντας εκ των προτέρων να τιθασει μία ακόμη έκρηξη γέλιου.

«Φυσικά και τα μεσημέρια!» είπε εκείνη. «Καταλαβαίνει αυτός από μεσημέρια και απογεύματα; Εδώ, έχω πάψει πια να μαγειρεύω με την ησυχία μου. Κι εμένα μου άρεσε το μαγείρεμα. Τώρα πια, είναι σκέτη λαχτάρα».

«Πώς κι έτσι;»

«Μα τί ρωτάς, γιατρέ μου; Εκεί που ανακατεύω τη χορτόσουπά μου –και την κάνω τέλεια, θα σου φέρω μια μέρα–, κολλάει τα κουλά του στο... στη μέση μου. Ποιά μέση μου, δηλαδή;... Μέση τη λέω, γιατί σε ντρέπομαι. Είναι ξεδιάντροπος και αχόρταγος! Μ' έχει σκάσει!»

«Γιατί δεν πηγαίνετε συχνότερα στο περιβόλι σας και στα ζώα σας, κυρία Καμπά;»

«Πόσο πια να πηγαίνω κι εκεί, γιατρέ; Τά 'χω σκάσει στο φαί τα ζωντανά. Αφού με βλέπουν και κρύβονται πια».

Ο Πέτρος τώρα ξεκαρδίστηκε, και το μέτωπό του σκεπάστηκε από την αντίθεση τούφα των μαλλιών του. Την άφησε εκεί, χωρίς να τον νοιάζει. Η γυναίκα που είχε μπροστά του ήταν θησαυρός.

«Κι αν τά 'χω καθαρίσει τα κοτέτσια! Ούτε σαλόνι να ήταν! Ντρέπεσαι να πατήσεις μέσα, ακόμη και οι κότες ντρέπονται, βγαίνουν έξω να κάνουν την ανάγκη τους. Τί άλλο να κάνω, πια; Να βουρτσίζω τα κουνέλια;»

«Είστε άλλο πράγμα, κυρία Καμπά», μπόρεσε να πει μέσα από τα αναφιλητά του ο Πέτρος. Τώρα πια γέλαγε για τα καλά, με τα μάτια του να δακρύζουν. Τον είχε πιάσει νευρικό γέλιο, που δεν έλεγε να σταματήσει. Ίσως, ποιός ξέρει, να έφταιγε και η χθεσινή νύχτα γι' αυτό και, κυρίως, η αϋπνία του.

«Ναι, γέλα εσύ, γιατρέ, γέλα!» είπε φουσκώνοντας με μια γκριμάτσα τα χείλη της η κυρία Καμπά. «Γιά έλα όμως στη θέση μου! Αμαρτία από τον Θεό είμαι, η ψυχή μου θα βγει με τον γερο-σάτυρο. Γι' αυτό σου λέω: δώσ' μου τίποτε σταγόνες να ρίχνω στον καφέ του το πρωί, ή στο κρασί του το βράδυ, για να ηρεμήσει λιγουλάκι, μπας και μπορέσω κι εγώ να πάρω καμμιάν ανάσα».

«Μα, κυρία Καμπά...»

«Τί μα και ξεμά! Δεν αντέχω, σου λέω. Ρεζίλι μ' έχει κάνει σ' όλο το νησί, μεγάλη γυναίκα. Βούκινο γίναμε.

Και να πεις πως είναι κανένας ψαράς ή τίποτε εργάτης, να πω ας πάει στο καλό. Μα είναι παπάς, πανάθεμά τονε. Παπάς!»

Ο Πέτρος Υπερείδης έγειρε τώρα πίσω στη μισοξεχαρβαλωμένη πολυθρόνα βαστώντας την κοιλιά του από τα γέλια.

Ήταν άλλη μια ωραία ημέρα, άλλη μια υπέροχη ημέρα στη δουλειά του, άλλη μια ευλογημένη ημέρα σ' αυτό το ευλογημένο μικρό νησί!

Ήταν ευτυχισμένος. Κι ακόμη δεν είχε αγγίξει παρά μονάχα το μικρό δαχτυλάκι της ευτυχίας: μα όπου νά 'ταν θα την άδραχνε ολόκληρη. Θα την αγκάλιαζε.

Όπως εχθές το βράδυ είχε φιλήσει –εκεί που έπρεπε, στον τόπο που έπρεπε– κι εκείνην: την Πολέτ. Κι όπως την ξαναφίλησε και σήμερα το πρωί, χαράματα, λίγο πριν χωρίσουν.

Α, η Πολέτ, η Πολέτ!...

Η Πολέτ κι ο Πέτρος θα γνωριστούν σε ένα ελληνικό νησί. Εκείνη, εξωτική σαν Ινδιάνα, είναι Ελληνίδα από τον Καναδά και βρίσκεται εκεί για καλοκαιρινές διακοπές. Ο Πέτρος είναι ο αγροτικός γιατρός του νησιού, γόνος εύπορης οικογένειας των Αθηνών.

Ο έρωτάς τους κεραυνοβόλος, θα τους σαρώσει σαν καταγίδα, θα τους ενώσει σε μια σχέση που μοιάζει μοναδική, μια σχέση που θα περάσει μέσα σε τρικυμίες και νηνεμίες συναισθημάτων...

Η Πολέτ, βαθιά ερωτευμένη, θα εγκαταλείψει για πάντα τον τόπο της γέννησής της, το μακρινό Μόντρεαλ, πιστεύοντας στην αιώνια Αγάπη που της υπόσχεται ο Πέτρος.

Όμως ο έρωτάς τους θα σκοντάψει στην οικογένεια του Πέτρου και θα πνιγεί στην τρικυμία των δικών του κρυφών αδυναμιών...

Η Πολέτ, κυνηγημένη από μια σειρά μοιραία γεγονότα, θα επιστρέψει στον Καναδά. Εκεί, από πόλη σε πόλη, θα κρύβεται και θα κρύβει το παρελθόν της... παλεύοντας με την τρικυμία που στοιχειώνει τη ζωή της!

Ένα βαθιά συγκινητικό μυθιστόρημα, βασισμένο σε βιοματική αφήγηση, γραμμένο με ιδιαίτερη μαεστρία, που θα σας συγκλονίσει!

ΩΚ 167

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 10677 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-618-5104-70-2

9 786185 104702